Velká zodpov□dnost t□ch, kterým bylo odpušt□no

By David Wilkerson

May 19, 2003 V 18. kapitole Matoušova evangelia Ježíš vypráví podobenství, aby vyučil své učedníky, čemu je podobné nebeské království. Jako v mnoha jeho podobenstvích se všechno, čeho se týkají, vztahuje ke Kristu a jeho církvi.

Ježíš začíná popisem krále, který volá své služebníky k odpov□dnosti. Písmo □íká: „A když počal počtu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíc□ h□iven“ (Matouš 18:24). Zde byl služebník, který se hluboce zadlužil. Dlužil králi protihodnotu odpovídající stu milion□ dolar□, částku, kterou nemohl nikdy splatit.

Ježíš nám ne□íká, jak tento muž upadl do tak neuv□□itelného dluhu. N□které výklady podobenství □íkají, že muž byl otrokem a že jeho dluh byl nesplaceným úv□rem. Ale vše, co víme z Matoušova evangelia, je, že m□l p□ístup k ohromným zdroj□m, a že je promrhal.

Dovolte mi ohledn□ tohoto podobenství zd□raznit dv□ d□ležité v□ci. Zaprvé služebníci z podobenství p□edstavují v□□ící, kte□í pracují v Božím království. Takže zadlužený služebník zde není n□kdo neznámý královského díla. Za druhé, pozd□ji (ve 25. kapitole) zjiš□ujeme, že Boží zám□r v rozdávání h□iven svému lidu je, aby p□inesli ovoce. Každému, kdo dostal od Otce h□ivny (talenty) je p□ikázáno, aby je investoval. B□h nerozdává talenty neuvážen□. On očekává, že sklidí ovoce z investic, kterými zahrnul sv□j lid.

Je tedy z□ejmé, že král z 18. kapitoly Matoušova evangelia jednal se služebníky, u kterých vyšly najevo spáchané zločiny. A velice zadlužený služebník byl jedním z prvních narušitel□ zákona, který byl p□ed n□j p□edveden. Tento služebník byl pravd□podobn□ velice talentovaným člov□kem, od kterého bylo mnoho očekáváno. (Jinak by nem□l p□ístup ke všemu, co promrhal.) Ale když byl volán k odpov□dnosti: „nem□l čím zaplatiti“ (Matouš 18:25). Tak král vy□kl tento rozsudek: „Pán jeho kázal jej prodati, i ženu jeho i d□ti i všecko, což m□l, a zaplatiti“ (18:25).

Tento muž nem□l žádný obnos, který by vym□nil za sv□j zločinný dluh. Nem□l žádné peníze, žádné zboží, žádnou hodnotu, kterou by nabídnul. Co tedy ud□lal? „Tedy padna služebník ten, prosil ho, □ka: Pane, poshov□j mi, a všecko□ zaplatím tob□“ (18:26).

Je d□ležité znát význam slova „prosil“ v tomto verši. □ecké slovo znamená „lísat se nebo hrbit se, plazit se jako pes spráskaný pánovou rukou.“ Tento muž neklečel na kolenou, aby činil pokání. Lísal se, snažil se vlichotit svému pánu. Nežádal krále o odpušt□ní, ale o trp□livost. Cht□l další šanci, prosil: „Dej mi trochu času. Mohu vynahradit sv□j h□ích a vyhov□t všem tvým požadavk□m.“

Pravdou však bylo, že tento služebník rozhodn□ nemohl zaplatit za sv□j zločin. Nikdy nemohl nahromadit všechno, co bylo t□eba ke splacení dluhopis□, které zneužil a promrhal. P□ipodob□uji jeho postoj k postoji k□es□ana, který se dopustil cizoložství. Když jeho h□ích vyjde najevo, jeho první reakce je p□edstíraná lítost. Pláče: „Ó Bože, nedovol, abych ztratil své manželství, svou rodinu. Neber mi mou kariéru. Nedovol, abych zkrachoval. M□j se mnou trp□livost. Pot□ebuji jen ešt□ jednu šanci.“ Potom žebrá na své manželce: „Prosím, zkus to se mnou ešt□.“ Ale ve skutečnosti tento muž nem□že nikdy napravit, co zp□sobil. To je prost□ nemožné.

Služebníkovi v podobenství byl odpušt□n veliký dluh na základ□ pouhého slitování a milosrdenstvíJežíš pokračuje v podobenství: „I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil“ (Matouš 18:27). Proč byl král pohnut slitováním k tomuto lísajícímu se člov□ku? Služebník nečinil

pokání. Vlastn nem l ani pon tí o nesmírné h íšnosti svého h íchu. Zjiš ujeme to dále v podobenství, když vyšlo najevo, že jeho srdce je tvrdé a bez slitování.

Tento muž byl herec bez úmyslu se zm nit. A král to jistotn poznal. Ostatn král tu p edstavuje samotného Krista. Musel v d t, že se služebník snaží hrát na jeho city, aby vzbudil jeho soucit. Ale navzdory tomu byl král pohnut slitováním. Proč? Nebylo to pro jeho p edstírané slzy. A nebylo to kv li tomu, že služebník prosil o trp livost a trochu času. Ne, král byl pohnut kv li strašné nemoci, která trápila srdce a mysl tohoto muže.

Víš, jen strašný blud mohl zp sobit, že tento služebník uv il, že skutečn m že splatit dluh svému pánu. Jeho postoj sv dčil práv o tom, že pokládal sv j h ích za bezvýznamný. Pro n j to byla jen nepatrná chyba, která pot ebuje čas, aby se napravila. Byl p esv dčen, že když te bude dost tvrd pracovat, m že využít sv j d vtip, aby vyrovnal účet. Ale král to v d l. Žádné množství zásluh nebo umín nosti nem že odčinit ohromný dluh, který tento muž nad lal.

Rozumíte poselství? Podle Ježíše nečiníme opravdové pokání, dokud neuznáme, že je pro nás nemožné odčinit své vlastní h íchy. Nem žeme Bohu nikdy nahradit naše p estoupení, a už skrze modlitbu, oddanost nebo dobré úmysly. Nová smlouva to objas uje. Ve Starém zákon bylo cizoložství prohlášeno za h ích, který byl krut trestán. Ale Ježíš bral h ích cizoložství ješt mnohem vážn ji. ekl, že pokud se n kdo podívá na jiného člov ka se žádostí, cizoložství se již dopustil. Stručn ečeno, pod Novou smlouvou se stal Boží požadavek svatosti ješt v tší.

Nuže, král z Ježíšova podobenství p esn v d l, jak zdrcující jsou d sledky h ích jeho služebníka. V d l, že když vydá svého služebníka napospas t mto d sledk m, bude navždy ztracen. Ostatn služebník již byl slepý k ohavnosti svého h íchu. A kdyby mu nebylo odpušt no, zatvrdil by se ješt víc. Jako po spirále by beznad jn klesal, zatvrzoval by se pro život. Proto se král rozhodnul mu odpustit. Prohlásil muže za svobodného a čistého, zbavil ho všech dluh .

Dovolte, abych tu krátce promluvil o pokání. Tento pojem je často definován jako „obrat“. Mluví se o ud lání čelem vzad, obratu o 180 stup od d ív jších zp sob . Také se o pokání íká, že má být doprovázeno zbožnou lítostí.

Ale op t Nová smlouva dovádí starozákonní pojem ješt dále. Pokání je mnohem víc než jen odvrácení se od h ích t la. Zahrnuje více než zarmoucení nad minulostí a truchlením, že jsme zarmoutili Pána. Podle Ježíšova podobenství je pokání odvrácení se od onemocn ní mysli, které nám umož uje v it, že m žeme n jak odčinit naše h íchy.

Tato nemoc postihuje miliony v ících. Kdykoliv takoví k es ané upadnou do h íchu, myslí si: „Mohu dát záležitosti s Pánem dohromady. P inesu mu up ímné slzy, naléhavou modlitbu, budu číst více Bibli. Jsem rozhodnutý dát to s ním všechno do po ádku.“ Ale to je nemožné. Tento druh myšlení vede k jedinému: k beznad jnému zoufalství. Takoví lidé se stále namáhají a vždy selhávají. A nakonec se spokojí s falešným pokojem. Soustavn se zabývají p edstíranou svatostí svého vlastního čin ní, p esv dčují sami sebe o lži.

Proto nám Ježíš dal toto podobenství. Dává nám p íklad v ícího, obdarovaného služebníka, který je náhle odhalen jako nejv tší ze všech dlužník . Je tu kdosi, kdo je nehodný, plný špatných motiv , v bec si nezaslouží slitování. P esto mu jeho pán up ímn a svobodn odpouští – práv tak, jako to Ježíš ud lal pro tebe a pro m .

□ekni mi, co t□ spasilo? Byly to tvé slzy a naléhavé prosby? Tv□j hluboký smutek nad zarmucováním Boha? Tvé up□ímné rozhodnutí, že se odvrátíš od h□íchu? Ne, nebyla to žádná z t□chto v□cí. Byla to pouze a jedin□ milost, která t□ spasila. A podobn□ jako služebník v podobenství sis ji nezasloužil. Vlastn□ jí stále ešt□ nejsi hoden, bez ohledu na to, jak zbožné je tvé chození.

Tady je jednoduchá definice pravého pokání. Znamená □íci: „Musím se jednou provždy odvrátit od každého pomyšlení, že bych n□kdy mohl splatit dluh Bohu. Nikdy si to nemohu odpracovat, abych se t□šil jeho p□ízni. Tudíž žádné úsilí nebo dobrý skutek z mé strany nem□že vymazat m□j h□ích. Já prost□ musím p□ijmout jeho milost. Je to jediná cesta ke spasení a svobod□.“

V odpušt□ní skrze pouhou milost byla služebníku dána velká zodpov□dnostP□ehlédnul král služebník□v h□ích? P□imhou□il oči nad jeho dluhem a pouze mu ho prominul? Ne, v□bec ne. Faktem je, že tím, že mu odpustil, naložil na tohoto člov□ka závažnou zodpov□dnost. A tato zodpov□dnost byla dokonce v□tší, než b□emeno jeho dluhu. Opravdu, tento služebník te□ dlužil svému pánu mnohem víc, než d□ív. Jakto? Byl zodpov□dný, aby odpoušt□l a miloval druhé, práv□ tak jako to jeho král ud□lal pro n□ho.

Jak neuv□□itelná zodpov□dnost to je. A nelze ji odd□lovat od ostatního Kristova vyučování o království. Ostatn□ Ježíš □ekl: „Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám h□ích□ vašich“ (Matouš 6:15). Jeho smysl je jasný: „Jestliže neodpustíš ostatním, neodpustím ti.“ Toto slovo není nezávazné, je to p□íkaz. Ježíš nám v podstat□ □íká: „M□l jsem s tebou trp□livost. Jednal jsem s tebou s láskou a milostí. A odpustil jsem ti pouze ze své milosti a dobroty samotné. Podobn□ i ty máš být milující a milosrdný ke svým bratr□m a sestrám. Máš jim up□ímn□ odpoušt□t, práv□ tak jako jsem já odpustil tob□. Máš jít dom□, do své církve, na své pracovišt□, do ulic a ukázat každému milost a lásku, kterou jsem ti ukázal.“

Pavel se odvolává na Ježíš□v p□íkaz slovy: „Jako i Kristus odpustil vám, tak i vy“ (Koloským 3:13). Potom vysv□tluje, jak dosáhneme poslušnosti tomuto p□íkazu: „Protož oblectež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce lítostivé, v dobrotivost, nízké o sob□ smýšlení, krotkost, trp□livost, snášejíce jeden druhého a odpoušt□jíce sob□ vespolek, m□l-li by kdo proti komu jakou žalobu… nadto pak nade všecko oblečeni bu□te v lásku, kteráž jest svazek dokonalosti“ (3:12–14).

Co to znamená mít trp□livost? □ecké slovo znamená „snášet, tolerovat.“ To naznačuje snášení, trp□ní v□cí, které se nám nelíbí. Je nám □ečeno, abychom tolerovali selhání druhých, snášeli zp□soby chování, které nechápeme.

Podívejme se, jak služebník, kterému bylo odpušt□no, reagoval na milost a odpušt□ní svého pána. První v□c, kterou ud□lal, bylo, že zaútočil na spoluslužebníka, který mu dlužil peníze. Vykročil proti n□mu, chytil ho pod krkem a vyžadoval, aby okamžit□ zaplatil. Je to neuv□□itelné, obnos byl pouze malý, menší než mzda za t□i dny. P□esto služebník hrozil svému dlužníkovi a vyk□ikoval: „Chci je práv□ te□!“ Ten muž nem□l nic, tak se vrhnul na zem a prosil o trp□livost. Ale služebník odpov□d□l: „Tv□j čas vypršel.“

□íkám ti, tohle je jeden z nejohavn□jších h□ích□ v celé Bibli. Zaprvé se jí dopustil Boží služebník. □ekni, jaký člov□k by mohl jednat takto hanebn□? Jaké srdce by mohlo být tak odporné, že by v n□m nebyl ani zlomek milosrdenství, které bylo projeveno jemu samotnému?

Zahlédli jsme temnotu, která byla v srdci tohoto služebníka již od začátku. Ve 2. kapitole □íman□m Pavel tuto temnotu popisuje: „Protož nem□žeš se vymluviti, ó člov□če každý, potupuje jiného. Nebo

tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, ponvadž totéž činíš, což na jiném tupíš… Zdali se domníváš, ó člověče, jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího? Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?“ (Římanům 2:1,3–4).

Co tím Pavel míní, když říká, že takový člověk pohrdá bohatstvím Kristovy dobroty? Slovo pro „pohrdnul“ tu znamená: „Nedokázal si představit, že je to možné.“ Jinými slovy tento věřící řekl: „Taková milost a milosrdenství nejsou možné. Nedokážu je pochopit.“ Nepasuje to do jeho teologie. Tak místo, aby ji přijal, vypudí ji ze své mysli.

Proč nemohl nevděčný služebník přijmout královu milost? Existuje jeden důvod: nebral vážně ohavnost svého hříchu. Byl příliš sebeurčující, přesvědčený, že může přemoci svůj vlastní dluh. Přesto mu král řekl: „Jsi volný, svobodný. Tvá vina již neexistuje, nejsou tu žádné pohledávky, žádná zkušební lhůta ani skutky se nevyžadují. Všechno, co tě musíš udělat, je zaměřit se na dobrotu a shovívavost, která ti byla projevena.“

Tragedií je, že člověk, který nepřijal lásku, není schopen milovat nikoho jiného. Místo toho se stává tím, kdo odsuzuje ostatní. Přesně to se stalo tomuto služebníkovi. Zcela minul okamžik, kdy k němu byl král milosrdný. Víš, Boží shovívavost a nezasloužené odpuštění je určeno k jedinému: vede nás k pokání. Pavel konstatuje: „Dobrotivost Boží ku pokání tebe vede“ (Římanům 2:4). Pavel to věděl z první ruky, prohlašoval se za největšího z hříšníků.

Z podobenství je jasné, že tohle je důvod, proč pán svému služebníkovi odpustil. Chtěl, aby se tento věřící muž odvrátil od svých tělesných skutků, aby odpočíval v králově neuvěřitelné dobrotě. Takový odpočinek by ho na oplátku osvobodil, uvolnil by ho k milování a odpouštění ostatním. Ale místo pokání odešel služebník s pochybnostmi o pánově dobrotě. Nezbavil se myšlenky, co kdyby si to král přece jen rozmyslel. Tak se rozhodl, že si podrží plán pro případná zadní vrátka. A tím, že pohrdnul královým milosrdenstvím, jednal s ostatními jako ten, kdo soudí.

Dovedeš si představit zmučenou mysl takového člověka? Tento člověk opustil posvátné místo odpuštění, kde zakusil dobrotu a milost svého pána. Ale místo, aby se radoval, pohrdnul myšlenkou na tak naprostou svobodu. Říkám vám, že každý věřící, který se domnívá, že Boží dobrota je nemožná, se otevírá pro každou Satanovu lež. Jeho duše nemá žádný pokoj. Jeho mysl je v neustálém zmatku. A neustále se bojí soudu.

Říkám si, kolik křesťanů dnes žije tuto mučivou existenci? Je to důvod, proč existuje tolik rozbrojů, tolik skupin v těle Kristově? Proto je tolik služebníků ve sporu, proto tolik denominací odmítá navzájem společenství?

Odsuzující duch uvnitř církve je mnohem horší, než jakýkoliv soud, který pokračuje ve světě. A je to v rozporu s tím, co řekl Ježíš: „Po tom poznají všickni, že jste moji učedlníci, budete-li míti lásku jedni k druhým“ (Jan 13:35). Ptám se tě, může svět eventuálně poznat Boží lidi podle tohoto standardu? Říkají nevěřící: „Tito lidé jsou skutečně jeho služebníci. Nikdy jsem neviděl, že by byli bojechtiví. Oni se opravdu navzájem milují“?

Jsem naprosto šokován hlubokým rozdělením, kterého jsem svědkem v církvi. Viděl jsem to z první ruky na konferenci pro pastory v zámoří. Když jsem přijel, několik předních služebníků mě varovalo: „Nespolupracujte s reverendem tím a tím. Dostal se do prazvláštního uctívání a všech druhů charismatické pošetilosti. Nemůl byste mu na konferenci dávat žádné důležité postavení.“ Dokonce i

letniční mi řekli, abych se mu vyhnul.

Ale když jsem se s tím pastorem setkal a poznal ho, viděl jsem v něm Krista. V jednu chvíli mi kdosi zašeptal: „Tento muž je jedním z největších modlitebníků v našem národě.“ Opravdu, zjistil jsem, že tento pastor je laskavý, jemný a milující – skutečné ovoce, které, jak řekl Ježíš, máme mít všichni.

Když jsem mluvil, pozval jsem tohoto služebníka na pódium k sobě, spolu s ostatními. To mnohé urazilo, a později se mi několik pastorů vysmívalo. Jenom mě napadlo: „Tito muži poznali, co znamená mít odpuštěný veliký dluh. Přesto právě tito vedoucí Boží církve odmítli být shovívaví k bližnímu pastorovi, kterého ani neznali.“

Na jiné konferenci jsem byl svědkem, jak různé denominace radostně spolupracují. Byl to nádherný pocit jednoty mezi baptisty, letničními, luterány a episkopalisty. Každý večer vedl shromáždění vedoucí z jiné denominace. Jeden večer přivítal shromážděné biskup letniční církve. Následoval sbor letničních uctívačů. Mladí uctívači byli plní radosti, tleskali rukama, když vedli jásavé chvály a uctívání. Později mi řekli, že některí z nich byli osvobozeni ze závislosti na drogách a byli vděční, že mohli být přítomní.

Ale když jsem se podíval na biskupa, jeho obličej rudnul. Mračil se, začínalo to v něm vřít. Uvědomil jsem si, že jeho denominace nevěří v hlučné uctívání. A já se svobodně a upřímně přidal. Po shromáždění ke mně biskup přistoupil a prohlásil: „To bylo bezbožné, hanebné, totálně tělesné. Jak jste mohl dopustit, aby pokračovali? Opouštím tuto konferenci a beru sebou všech svých 200 pastorů.“

Byl jsem ohromený, neschopný slova. Strávil jsem týdny na kolenou v modlitbě, připravoval jsem se na tato shromáždění. Ale teď jsem si říkal, co jsem udělal špatně. Pravda je, že jsem nebyl schopen slova kvůli hněvu tohoto člověka. Bylo to jako scéna z podobenství: držel mě pod krkem a rozzlobeně se dožadoval svého. Jsem vděčný, že srdce biskupa bylo změněno a konferenci neopustil. Ale co mohlo popadnout Božího služebníka, že odmítl být shovívavý k spoluslužebníkovi Krista? Nebyla tu žádná trpělivost, ani milosrdenství, žádná láska k ostatním podobná vzácné víře.

Po léta mě biskup jisté denominace zval do své země, abych tam požádal shromáždění. Prosil: „Tento národ potřebuje slyšet, co vám Bůh řekl.“ Konečně mi Pán dal souhlas, abych jel, ale jen pod podmínkou, že všem denominacím bude umožněno, aby se zúčastnily těchto shromáždění. Když to biskup slyšel, odmítl se na tom podílet. A všem svým služebníkům zakázal se zúčastnit. Proč? Roky byl oddělen od ostatních denominací. Spolupracovník tohoto biskupa zavolal, aby mi vynadal. řekl: „Styďte se. Jak může Boží muž spolupracovat s takovými lidmi?“

Kdo přesně byli lidé, o kterých mluvil? Jak jsem zjistil, byl to luteránský biskup plný Ježíše, dále skupina pokorných letničních biskupů a baptistický biskup, který byl za komunismu vězněn a tam četl ručně opisovaný překlad mé knihy Dýka a kříž. Všichni tito vedoucí se těšili, že budou společně, jako jedni v Kristu, uctívat. Umíš si představit, že by nějaký křesťanský vedoucí odmítl obecenství s takovou skupinou?

Co se skrývá za takovým odsuzujícím rozbrojem? Proč Boží služebníci, kterým osobně bylo tolik odpuštěno, týrají své bratry a odmítají jejich společenství? To všechno se dá zpětně vystopovat k nejtěžšímu možnému hříchu: pohrdání Boží dobrotou.

Došel jsem k tomuto závěru pouze tím, že jsem prohledával své vlastní srdce, když jsem hledal

odpov□□. Znovu jsem se upamatovával na své vlastní úsilí p□ijmout Boží milosrdenství a dobrotu pro sebe. Po léta jsem žil a kázal v zajetí zákonictví. T□žce jsem se snažil žít v souladu se standardy, o kterých jsem si myslel, že vedou ke svatosti. Ale v□tšinou to byl jen seznam co d□lat a co ned□lat.

Pravdou je, že jsem byl mnohem klidn□jší u hory Sinai ve společnosti h□ímajících prorok□, než jsem byl u k□íže, kde byla odhalena má pot□eba. Kázal jsem pokoj, ale nikdy jsem ho úpln□ nezažil. Proč? Nebyl jsem si jistý Pánovou láskou a jeho shovívavostí k mým neúsp□ch□m. Vid□l jsem se tak slabý a špatný, že nejsem hoden Boží lásky. Stručn□ □ečeno, povýšil jsem své h□íchy nad jeho milost.

A protože jsem necítil Boží lásku k sob□, soudil jsem každého jiného. Vid□l jsem všechny zp□sobem, jakým jsem si všímal a vnímal sám sebe: jako ty, kdo d□lají kompromisy. A tohle ovlivnilo má kázání. Horlil jsem proti zlu v ostatních tak, jak jsem cítil, že povstává v mém vlastním srdci. Stejn□ jako nevd□čný služebník, ani já jsem nev□□il v Boží dobrotu ke mn□. A protože jsem si nep□ivlastnil jeho milující shovívavost pro m□, nem□l jsem ji pro druhé.

Konečn□ se mi vyjasnila skutečn□ podstatná otázka. Nebylo to již: „Proč je tolik k□es□an□ tvrdých a nemilosrdných?“ Te□ jsem se ptal: „Jak v□bec mohu naplnit Krist□v p□íkaz milovat druhé tak, jak On miluje mne, když nejsem p□esv□dčen, že m□ miluje?“

Znovu te□ p□emýšlím o biskupovi, který se rozzu□il kv□li hlučnému uctívání. V□□ím, že tento muž jednal ze strachu. Vid□l na t□chto zp□vácích Boží pomazání a slyšel moje kázání, o kterém v□d□l, že je p□ímo od Božího tr□nu – a které ohrožovalo jeho tradice. Lp□l na doktrín□ víc než na Kristov□ lásce. A toto doktrína se stala zdí, která ho odcizila, odtrhla ho od jeho bratr□ a sester v Kristu.

Pavel varuje: „Všeliká ho□kost, a rozzlobení se, i hn□v, i k□ik, i rouhání bu□ odjato od vás, se vší zlostí, ale bu□te k sob□ vespolek dobrotiví, milosrdní, odpoušt□jíce sob□ vespolek, jakož i B□h v Kristu odpustil vám“ (Efezským 4:31–32).

Ježíš končí své podobenství d□sivým varováníMusíme do svého srdce dostat toto slovo z Kristova podobenství: „Služebníče zlý, všecken ten tv□j dluh odpustil jsem tob□… zdaližs i ty nem□l se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?“ (Matouš 18:32–33).

Nikomu nebylo odpušt□no více h□ích□ než mn□. Jsem jedním z t□ch, kdo byli očišt□ni od „h□ích□ až nad hlavu,“ nepravostí t□la a ducha, které se nedají sečíst. Byl jsem neposlušný Božímu slovu, limitoval jsem jeho p□sobení v mém život□, nem□l jsem trp□livost s lidmi, soudil jsem ostatní, zatímco jsem sám byl vinen. A Pán mi to všechno odpustil.

Otázkou te□ pro m□ – vlastn□ pro každého k□es□ana – je toto: „Mám trp□livost se svými bratry? Snáším jejich odlišnosti?“ Jestliže je odmítnu milovat a odpoušt□t jim stejn□, jako mn□ bylo odpušt□no, Ježíš m□ nazývá „zlým služebníkem.“

Nechápej to špatn□: tohle neznamená, že máme dopustit kompromis. Pavel kázal milost sm□le, ale p□ikazoval Timoteovi: „Tresci, žeh□i, napomínej, ve vší tichosti a učení“ (2. Timoteovi 4:2). Máme být sm□lými strážci ryzího učení.

Ale nemáme používat učení, aby mezi námi stav□lo p□ekážky, zdi. To byl h□ích farizej□. Zákon jim □íkal: „Dodržujte svatý sabat.“ Ale samotný p□íkaz nebyl pro jejich t□lesnost dostačující. P□idali svá vlastní zabezpečení, znásobili pravidla a na□ízení, která o sabatu umož□ovala jen nejmenší možný pohyb. Zákon také □íkal: „Neber Boží jméno nadarmo.“ Ale farizejové vybudovali ješt□ v□tší zdi.

□íkali: „Nebudeme ani zmi□ovat Boží jméno. Pak nebudeme moci brát Boží jméno nadarmo.“ V n□kterých židovských sektách tato p□ekážka stále ješt□ platí. Ale je to ze□, kterou postavil člov□k a ne B□h. Proto je to otroctví.

Dnes nám Pán □íká: „Svatí bu□te, nebo já Svatý jsem“ (1. Petr 1:16). Ale lidé vzali tento p□íkaz a použili ho k vybudování zdí. Vyhlásili zásady oblékání, p□edpisy, které zakazují určité chování a aktivity, nemožné standardy, kterým se ani nedá vyhov□t. Tyto zdi vytvo□ily nep□ístupnou tvrz, a jen ti uvnit□ jsou považováni za svaté. Všichni, kdo jsou venku, mimo tyto zdi, jsou odsouzeni a je t□eba se jim vyhnout.

□íkám vám, že tohle je ohavnost nejhoršího druhu. Ježíšovo podobenství to objas□uje. Takoví lidé ch□apou druhým po krku a p□ikazují: „Je bu□to moje cesta, nebo není v□bec žádná cesta.“ Ale žádný z Pánových p□íkaz□ nebyl určen k tomu, aby se z n□j vytvo□ily zdi nebo odcizení.

Jaká byla králova reakce na služebník□v nevd□k v Ježíšov□ podobenství? Písmo □íká: „I rozhn□vav se pán jeho, dal jej kat□m, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen“ (Matouš 18:34). □ecký p□eklad je: „dostat na dno, aby se trápil.“ Nemohu si pomoci, ale myslím, že tu Ježíš mluví o pekle.

Takže co nám toto podobenství □íká? Jak Ježíš shrnul své poselství pro své učedníky, své nejbližší společníky? „Tak□ i Otec m□j nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý bratru svému z srdcí vašich jejich provin□ní“ (18:35).

Když čtu toto podobenství, t□esu se hr□zou. Zp□sobuje to, že chci padnout na svou tvá□ a prosit Ježíše, aby m□ pok□til láskou k mým spoluslužebník□m. Zde je má modlitba a naléhám na vás, aby se stala také vaší modlitbou:

„Bože, odpus□ mi. Nechám se tak snadno vyprovokovat ostatními a tak často reaguji rozzloben□. Nevím, kde by byl m□j život bez tvé milosti a shovívavosti. Žasnu nad tvou láskou. Pomoz mi, prosím, porozum□t a úpln□ p□ijmout tvou lásku ke mn□. Je to jediný zp□sob, abych byl v□bec kdy schopen naplnit tv□j p□íkaz milovat. Pak budu moci být shovívavý ke svým bratr□m, ve tvém Duchu lásky a milosrdenství.“ Amen.

Copyright/Omezení ší□ení: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. M□že být tišt□n/a v plném zn□ní pro osobní pot□eby, pro ší□ení v rámci rodiny nebo mezi p□áteli. Text nesmí být žádným zp□sobem m□n□n ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být ve□ejn□ elektronicky p□enášen ani zp□ístupn□n prost□ednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 2003 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771